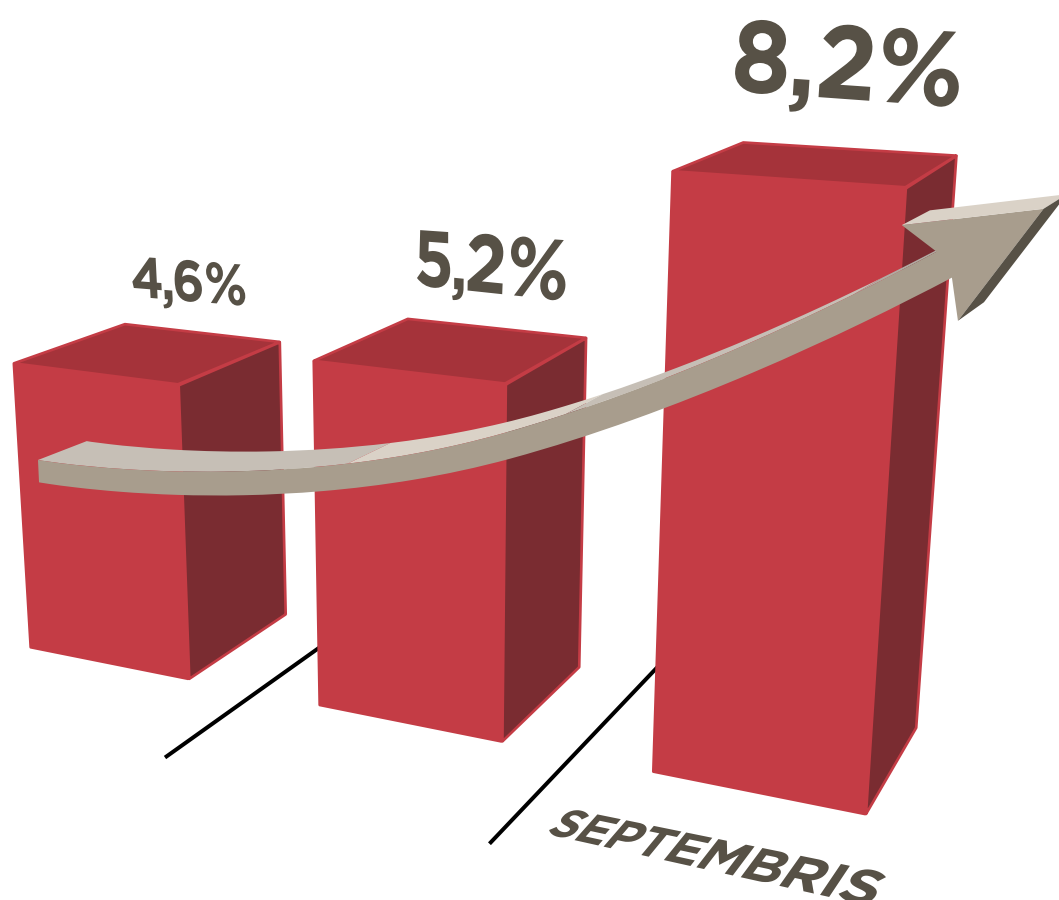

NO SIRDĀS LATVIJAI

JA VĒLĒS BALSOT PAR
INGUNU SUDRABU,
BALSO PAR PARTIJU
NO SIRDĀS LATVIJAI

**PALDIES,
JŪSU ATBALSTS
KATRU MĒNESI
AUG!**

Romāns Mežeckis:

TRĪS IEMESLI, KĀPĒC JĀBALSO PAR INGUNU SUDRABU

ROMĀNS MEŽECKIS
"No sirds Latvijai" deputāta kandidāts.

Beidzis Latvijas Universitātes Juridisko fakultāti. Bijis Latvijas Jaunatnes padomes pirmais prezidents, vēlāk arī Rīgas domes un 7. Saeimas deputāts. Strādājis vairāku Latvijas lielo uzņēmumu vadībā. Pašvaldību vēlēšanās 2013. gadā ievēlēts par Jūrmalas domes priekšsēdētāja vietnieku. Vaļasprieki – basketbols un kalnu slēpošana.

BEZATBILDĪBA JĀIZBEIDZ, VALSTĪ JĀIEVIEŠ KĀRTĪBA

Kā var izmērīt varas politiku līdz šim (ne) padarīto? Ar 200 000 cilvēkiem, kuri aizvadītajos gados bija spiesti doties prom no tēvijas, lai pelnītu maizi un iztikšanu svešumā? Ar to, ka no palikušajiem 1/3 dzīvo zem nabadzības sliekšņa? Ar katru gadu nesaimnieciski iztērētiem 500 miljoniem eiro nodokļu maksātāju naudas? Ar desmitiem miljonu, ko valsts pazaudējusi Air Baltic, Metalurgā, Krājbankas darījumos, un ar tūkstošiem, ko pēc tam atmetusi iztapīgiem „konsultantiem un padomdevējiem”, lai tie glābtu kas vēl glābjams? Par to neviens nekad nav atzīts vainīgs, kur nu vēl pats saņēmis drosmi pateikt, ka kļūdījies.

Bezatlīdzība. Vara algu saņēmusi. Pāri par 90% Latvijas iedzīvotāju neuzticas līdzšinējām partijām, cilvēki attiecīgi novērtējuši arī Saeimas un valdības bezdarbību. Varas vīri bijuši vāji strādnieki valsts vadībā.

Šajās vēlēšanās vairs nav tā, ka cilvēkiem jāzvēlas – balsot par sliktu vai vēl sliktāko. Agrāk – pirms vēlēšanām brāļojušies ar tautu – pēc vēlēšanām uzvarējušie tūlīt nobēdzinājās šaurā lokā, kardināja koalīcijas, kāda nu kuram pa prātam, tirgojās, vienojās, dalīja amatus, grāba krēslus. Tas viss notika aizkulisēs, tautai neviens nekad un neko neprasīja – vai šis politiķis būs derīgs par ministru, vai otrs tomēr nav profesionāls. Dominēja vienas vienīgas partejiskās intereses, tu – man, es – tev politika. Pēc tam vara sāka lemt. Šaurā lokā. Antikonstitucionālās koalīcijas padomes četrās sienās bez liekām acīm un ausīm. Tā stāsta, ka izšķirīgos lēmumus nereti pieņēma sponsoru kantoros.

Pēc Zolitūdes traģēdijas valsts Prezidents šo visu nosauca par „amorfū vidi”, kurā neviens neparko nav atbildīgs, bet viņa vārds politiķiem bija pa vienu ausi iekšā, pa otru ārā, atbildīguma nekļuva ne par mata tiesu vairāk.

Šādas politikas uzticības mandāts ir iztecējis. Beidzies derīguma termiņš, un jūs zināt, ko jādara 4. oktobrī, kad vēlējami būs tie, kuri teiks gala vārdu. Mums, līdz šim klusējošam vairākumam, ir pa spēkam pārtraukt lemšanu šaurā lokā, un tādēļ Inguna Sudraba nodibināja tautas kustību un ar politisko spēku „No sirds Latvijai” iet uz 12. Saeimas vēlēšanām. Pienācis laiks pārmaiņām. Valsti var vadīt daudz efektīvāk. Varai pavisam citādi jāveido attiecības ar cilvēkiem. Godpilns ievēlētu deputātu pienākums ir ieklausīties vēlētajos, ņemt vērā viņu uzkrāto plašo pieredzi un zināšanu līmeni, dzirdēt sabiedrisko un profesionālo organizāciju vērtējumu. Valstisko likumu un vitāli svarīgo lēmumu pieņemšanu jāpārceļ no slēgtām telpām uz atvērtu Saeimas

sēžu zāli un komisiju sanāksmes vietām. Jāatjauno plenārsēžu radio translācija, lai Latvija dzird, ko runā un kā spriež katrs no 100 deputātiem. Varā, kancelejās, birokrātiskajā mašīnējā jānoņem anonimitāte, kas nereti slēpj slikti padarītu darbu un bezatlīdzību. Katram likuma projektam ir autori, katram lēmumam – iesniedzēji, un viņu vārdi jāpublisko.

Bezatlīdzība ir jāizbeidz, valstī jāievieš kārtība. Inguna Sudraba komanda ir apņēmības pilna labot iepriekšējo politiku pielastās kļūdas. Ir arī pēdējais laiks pēc skaidra plāna izlēmīgi rīkoties.

LAIKS PĀRMAIŅĀM

Strādājot Valsts kontrolē, redzot daudzās nepilnības un pūloties novērst nesaimnieciskumu visās nozarēs, ministrijās, uzņēmumos, Inguna Sudraba katrā uzstāšanās reizē nebeidza taujāt ierēdņiem, ministriem – kāda būs atdeve jūsu darbībām, kāds būs rezultāts, pozitīvais ieguvums Latvijas cilvēkiem. Atbildes bija stipri izvairīgas vai atbilde bija mēma klusuciešana.

Mūsu rīcības plāns nav tapis vienas dienas laikā. Tajā ņemta vērā Inguna Sudraba astoņu gadu darba pieredze kopā ar kolēģiem Valsts kontrolē un pašreizējās diskusijas ar domubiedriem partijā. Tas tapis, iedziļinoties katras nozares iekšējos procesos un tos vispusīgi pārzinot. Rīcības plāns prasa pārmaiņas valsts pārvaldē un daudz efektīvāku darbību katrā nozarē. Plānu jāveic drosmīgi, ātri un konsekventi, cilvēkiem jāpiedāvā skaidru vīziju par Latvijas attīstību turpmākajos ga-

dos, un politiķiem jāparāda, kāda būs atdeve un kāds rezultāts viņu strādāšanai Saeimā un valdībā.

Latvijas cilvēkiem vajag labi apmaksātas darbvietas. Tāpēc svarīgākais ir atjaunot ražošanu, atbalstīt rūpniecību, kas balstīta zinātnes pētījumos un inovācijās. Tas ir ātrākais ceļš, kā paugstināt iedzīvotāju labklājību un mazināt bezdarba līmeni. Bez noteikta atbalsta tautsaimniecībai nav ko saņemt par „Latvijas veiksmes stāstiem” un nav ko cerēt uz ekonomisko izrāvienu. Tas nozīmē arī to, ka jāpārtrauc zinātnes finansēšana pēc pārpalikuma principa un tukšrunāšana, ka izglītībai esot prioritāras nozares statuss. Lai radītu mūsdienīgu ekonomiku un zināšanās balstītu industriju, vārdus jāpiepilda ar darbiem, un ir nepieciešama kompleksa rīcība, vienlaikus principiāli pārveidojot izglītības sistēmu, uzlabojot skolu mācību un augstskolu studiju kvalitāti, reorganizējot profesionālo izglītību modernās arodskolās. Tādējādi iegūtās zināšanas būs neatsverama vērtība, lai atrastu darbu spēcīgā uzņēmumā un pelnītu konkurētspējīgu algu.

Ražošanas izaugsmei jānotiek soli pa solim, bet ar stabilu valdības atbalstu. Tikai tā var palielināt ienākumus budžetā, kas pēc tam nodrošinātu pensiju, pabalstu, skolotāju, policistu, mediķu algu pieaugumu, līdzekļus veselībai, kultūrai, izglītībai.

Otrs svarīgs ceļš ir pārkārtojumi valsts pārvaldē. Līdz šim tas bija stāsts par neizmantojamiem resursiem, darba rezultātā neinteresētiem ierēdņiem, nesaimnieciski iztērētiem līdzekļiem, ministriju pārņemšanu partejiskās lēņu muižās, lēmumu dublēšanas. Valsts kontrole pēc rūpīgām analizēm daudreiz devusi ieteikumus, kā darbus darīt labāk un efektīvāk, taču ieteikumus reti kad ņēma vērā, un saimniekošana pa roku galam turpinās līdz šai dienai. Pagaidām turpinās...

Inguna Sudraba ar savu pieredzi panāks ātru rezultātu, un, izbeidzot milzīgos, ikgadēji nelietderīgos pusmiljarda lielos tēriņus, tas uzreiz būs reāls ietaupījums, ko no budžeta novirzīt sociālajām vajadzībām. Tas būs resurss, lai taisnīgāk maksātu algas skolās, policijā un slimnīcās strādājošiem. Arī pārvaldes darbinieki saņems vairāk – tad, kad atļaidīs liekos ierēdņus, un darbs tiks efektīvizēts, profesionālajiem speciālistiem varēs maksāt lielākas algas.

Ingunas Sudrabas plāns ir valsti pārvaldīt ekonomiski un efektīvi, atbilstoši cilvēku interesēm veidot valsts budžetu, saimnieciski izmantot katru nodokļu maksātāju eiro. Tādam darbam būs atdeve un rezultāts – Latvijas cilvēku dzīves līmeņa uzlabošanās.

DZIRDĒT CILVĒKUS, STRĀDĀT CILVĒKU LABĀ

Kaut arī krīzes pārvarēšanu daži politiķi centās uzsvērt par savu personisko nopelni un iztēloja kā „Latvijas veiksmes stāstu”, mēs visi zinām, ka visu krīzes smagumu uz saviem pleciem iznesa Latvijas cilvēki. Mūsu cilvēki zina, kā ir dzīvot no algas līdz algai, viņi guvuši krīzes mācību un iemācījušies līdzsvarot ģimenes budžetu, saprātīgi izdodot katru eiro. Pat bērns ģimenē saprot sūri pelnītā eiro vērtību, kurpretim valsts (bez) saimniecībā joprojām valda neefektīva līdzekļu izlietošana. Tas rada plaisu un pat bezdibeni starp varu un tautu. Kārtējais atmaskojošais avīzraksts par nodokļu maksātāju naudas izputināšanu pilsoņiem liek atkal kaunēties par saviem varavīriem, kuri tā arī negrasās uzņemties atbildību.

Inguna Sudraba sakārtos valsts saimniecību efektīvu un racionālu – kurš gan spētu to izdarīt labāk par Ingunu ar viņas lielo pieredzi?

Cilvēki nesaprot, kāpēc valsts nevar lietot to pašu mērauklu, ko ģimenēs, rēķināt līdzī, sabalansēt izdevumus, ietaupīt, ja pirkumu var atlikt uz rītu, bet nevilcinoties maksāt, ja vajadzība ir tiešām spiedīga un steidzama. Viņi jautā – vai tad valsts iestādēs, ministrijās netiek organizēta iekšējā līdzekļu izlietojuma kontrole un uzraudzība? Vai augstākstāvošās institūcijas zemākajām nepieprasa atbildību un lietderību, apejoties ar finansēm? Vēlētāji jau saprot, ka diemžēl, šāda labas pārvaldības prakse valstī nepastāv. Un tas ir tāpēc, ka ministrijas attiecīgi iedibinātājā partiju noteikšanas sistēmā tiek atdotas kā lēņu muižas pārvaldīšanai, kur katras partijas ministri saimnieko, kā nu prazdami un kā paši grib. Ministru Kabinets nekad nav strādājis kā viens veselums tautas labā, partneris gulbis to rāvis uz vienu pusi, partnere līdaka uz otru pusi, bet partneris vēzis kāpies atpakaļ – aliņā.

Tas novedis pie tā, ka nav vienota redzējuma par attīstību un budžeta naudas tālredzīgu izlietojumu. Finansēs nav izdevies koncentrēt, lai pavirzītu uz priekšu un īstenotu, piemēram, trīs valstij būtiskas lietas, pēc tam atkal nākamās trīs – katrs gribējis pa mazumiņam vilkt savam lēnim, knapināties, bet nerisināt būtisko, iedzīvotājiem nepieciešamo.

Bet šim perspektīvam, „laukuma” redzējumam ir jābūt, lai Latvijas uz priekšu liktie soļi būtu platāki, lai tiktu ieguldīts tur, kur visvairāk vajag no sabiedrības viedokļa, nevis „pa gabalam”, ko ministrs izplēsis sīvos cīņos savai nozarei.

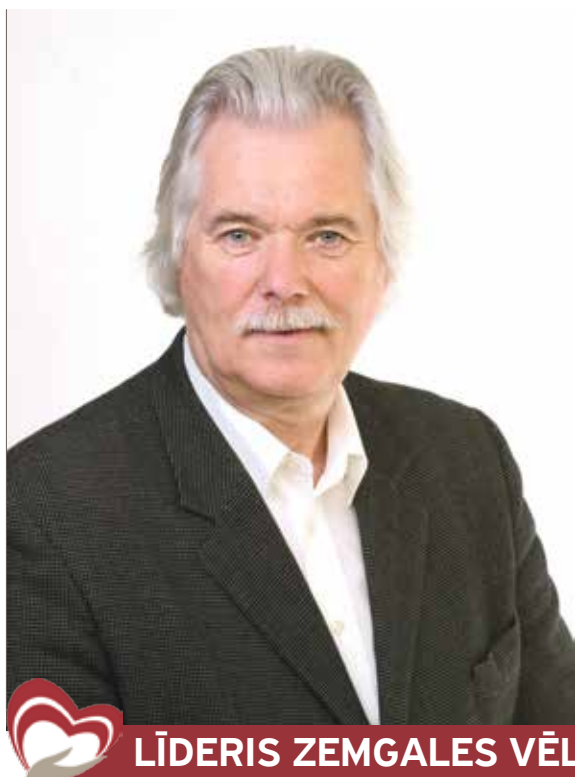
Inguna Sudraba, darot ikdienas darbu, kā Valsts kontroliere bijusi visur – pilsētās, novados, pagastos. Viņa pieredzējusi, kādu iespaidu uz vienkāršajiem ļaudīm, lauku iedzīvotājiem atstāj valdības nepārdomāti un tuvredzīgi pieņemtie lēmumi. Viņa zina, kādu stresu radīja mētāšanās ap elektrības cenu palielināšanu, jo tas ietekmē ikvienu cilvēku, ģimeni Latvijā. Tiekoties ar uzņēmumu vadītājiem, zemniekiem, darbu darītājiem, Inguna ieklausījās, ko viņai saka, un tagad secina – šie cilvēki spriež pareizāk un lietas saprot prātīgāk, nekā augstos varas krēslos sēdošie. Tie gan negribēja klausīties cilvēku teiktajam...

Valsts kontrolieres Sudrabas durvis vienmēr bija atvērtas apmeklētājiem. Lūgumi, ierosinājumi netika atstāti bez ievērības. Ja cilvēki norādīja uz netaisnībām, Inguna Sudraba tās palīdzēja novērst un izlabot. Tomēr netaisnības joprojām daudzus nospiež. Būtu tikai loģiski, ja Inguna Sudraba nokļūtu valdības vadībā un apliecinātu savas prasmes, kā likvidējot netaisnības, tā sakārtojot valsti, ieklausoties cilvēkos.

Valdībai jābūt tādai, kas gādās par cilvēkiem. Jaunajai valdībai nāksies veikt daudz kļūdu labojumu. Valdības ministrs nevarēs atļauties uzvest acis pulkstenim, skaitot stundas darbavietā. Būt politiķim nozīmē ziedoties tautas labā un ar savu piemēru iedvest pārliecību, ka attīstības ceļš nebūs viegls, tomēr vedīs uz priekšu. Inguna Sudraba aicinājusi no sirds Latvijai strādāt tādus cilvēkus, kuri gatavi celt drošāku, pārtikušāku Latviju. Mums jāpanāk, ka mūsu cilvēki gribētu un varētu lepoties ar Latviju, savu dzimteni.

Lai katrs varētu piepildīt savu sapni!

Dzīves moto: „Necīnies ar problēmu! Atrisini to! Vienkārši dari to, ko tu dari vislabāk! Iesaistoties politikā, mans vadmotīvs – pārdomāta valsts attīstība, laba pārvaldība un taisnīga konkurence. Lai varētu tērēt izglītībai, sociālajām un kultūras vajadzībām, vispirms ir jāsarāžo, tikai tad jātērē.”

AIVARS MEIJA

LĪDERIS ZEMGALES VĒLĒŠANU APGABALĀ

Mērķis – sakārtot Latviju

„Esmu bijušais sportists un skolotājs, šobrīd – uzņēmējs un sabiedrskais darbinieks. Mana dzimta neskaitāmās paaudzēs ir rīdzinieki, mani vecāki bija Bolderājas zvejnieki, esmu dzimis Rīgā, bet vairāki manas dzīves posmi bijuši saistīti ar Jelgavu. Pirmais bija jaunībā, kad Jelgavā trenējos akadēmiskajā airēšanā, guvu atzīstamus sasniegumus, bet 1976. gadā, kad netiku uz Olimpiskajām spēlēm Monreālā, nolēmu, ka jāmet miers un jāpāriet uz burāšanu. Burāšanā kļuva par vairākkārtēju Latvijas čempionu, braucu lielās PSRS sacensībās.

VIZĪTKARTE

- Dzimis Rīgā, 1955. gada 15. septembrī.
- Augstāko izglītību sporta pedagogijā ieguvis Latvijas Valsts Fiziskās kultūras institūtā.
- Bijis direktors Ogresgala astoņgadīgajā skolā, vēlāk *Latvijas Avioliņu* tūrisma servisa direktors.
- No 1995. līdz 2005. gadam – Mazo gaļas ražotāju un pārstrādātāju asociācijas priekšsēdētājs.
- No 2003. līdz 2004. gadam – zemkopības ministra padomnieks.
- No 2003. līdz 2004. gadam – VAS *Centrālā reģiona ceļi* padomes loceklis.
- Bijis valdes loceklis SIA *Vilatrans*, bet kopš 2007. gada – tirgus izpētes analītiķis SIA *Vilatrans*.
- Kopš 2012. gada – nodibinājuma Latvijas Sporta rehabilitācijas un sociālā centra *Staicele* padomes priekšsēdētājs.
- Intereses – dažādas sportiskās aktivitātes, ceļošana.
- Ģimene – sieva un meita.

Šogad Zemgales piena svētkos.

Ūdeņi man vienmēr bijuši tuvi, jo Bolderājā atradās arī Centrālais jahtklubs. Diemžēl sen neesmu burājis, jo burāšanai jāziedo laiks, kura man nav, bet mani mīt sapnis nobraukt ar jahtu pa Vidusjūru no Barselonas līdz Gibraltāram. Tas būtu *super!* Sapņu man ir daudz, bet pirmais un svarīgākais – sakārtot Latviju. Ja tas mums izdosies, tad visi varēs piepildīt savus rozā sapņus.

Esmu Zemgales vēlēšanu apgabala sarakstā, jo ar šo novadu man saistās vēl kāds dzīves posms – no 2008. gada līdz 2011. gadam dzīvoju Jelgavā un iepriekšējās pašvaldību vēlēšanās kandidēju uz pilsētas mēra amatu.

Savulaik kā uzņēmējs izbaudīju neēdības, kad lielas grūtības pašu produkcijas realizācijai radīja kontrabanda, kas ļoti lielā daudzumā nāca iekšā Latvijā. Tolaik Valsts ieņēmumu dienestu vadīja ļoti odioza persona – Andrejs Sončiks. Gribēju, lai šīs lietas valstī tiktu sakārtotas, biju ieinteresēts, lai tiktu apstādināta kontra-

banda, un kopīgiem spēkiem mums tas arī izdevās. Sončiku noņēmām, kontrabandas plūsma samazinājās, radās cits skatījums uz biznesa vidi. Tajā brīdī tas bija pats galvenais, un šajā jomā kaut kas jūtami uz priekšu pavirzījās. Kad iestājāties Eiropas Savienībā, daudz kas vēl vairāk mainījās uz labo pusi, jo to piespieda ES likumi un direktīvas, bet līdz tam mēģinājām sakārtot valsti, kā nu tajā brīdī pratām, un kādas bija mūsu iespējas. Repšes idejas bija ļoti labas, un es to laiku viņa komandā nenozēloju. Mēs sakārtojām lietas valstī tik tālu, cik viņam pietika spēka un vēlēšanās strādāt. Diemžēl daudzas labās lietas, kā neēdību birojs, ko Repše iedibināja, aizgāja nebūtībā. Viņš sāka gleznot, bet premjeram ir jāstrādā, nevis jānodarbojas tikai ar patīkamām lietām.

Tolaik iesāko tagad gribu turpināt, bet jaunā kvalitātē un daudz veiksmīgākā jaunā komandā ar cilvēkiem, kas vēlas pārmaiņas un zina, kā tās radīt. Tie pārmaiņu mērķi, kurus Inguna Sudraba jau pašā

sākumā deklarēja kā savas partijas uzdevumus, man bija ļoti pieņemami, un izjutu tos kā savējos. Ingunas mērķi ir daudz radikālāki, nekā tie savulaik bija Einaram Repšem. Es biju viens no pirmajiem, kas aizgāja pie Ingunas, kad mūsu kustības vēl nemaz nebija. Sudraba man jautāja: „Vai tu esi gatavs strādāt divdesmit četras stundas diennaktī?” Teicu, ka divdesmit četras

„Koalīcijas līgums, kas pastāv, visus ir pārvērtis par balsošanas mašīnu. Nekādas debates taču Saeimā nenotiek, citi viedokļi netiek uzklauti un pieņemti. Jautājums tiek izlemts koalīcijas padomē.”

stundas ne, bet četrpadsmit gan esmu gatavs strādāt, lai valstī notiktu pārmaiņas. Jaunā komandā un ar jaunu domāšanu es to daru septiņus mēnešus, četrpadsmit stundas strādādams partijas *No sirds Latvijai* birojā, un redzu, kā iezīmējas jaunas kontūras labai pārvaldībai Latvijā.”

Labas algas veiksmīgā uzņēmumā

„Jau daudzus gadus esmu uzņēmējs, nodarbojos ar gaļas pārstrādi. Uzņēmums *Vilatrans* vienmēr godīgi ir maksājis nodokļus, un līdz šim brīdim palicis Latvijas uzņēmums. Mēs to neesam pārdevuši ne krievi, ne zviedriem, ne norvēģiem, ne vāciešiem. Tajā esam vairāki līdzīpašnieki un augstu turam Latvijas marku.

Vilatrans iekļauj sevī arī loģistikas kompāniju, mums ir savi refrīžeratori, ar kuriem atvedam izejmateriālu un aizvedam patērētājiem gatavu produkciju. Mūsu uzņēmumu ir skārusi šī brīža politiskā situācija un Krievijas embargo Latvijas precēm. Krievijai no mūsu kopējā apjoma devām 17 procentus. Dažādas grūtības šajos gados ir pieredzētas un pārdzīvotas. Pārdzīvosim arī šīs. Es desmit gadus vadīju Mazo gaļas pārstrādātāju asociāciju, kas pastāvēja no 1996. līdz 2006. gadam. Kad visu, ko vajadzēja šajā sistēmā sakārtot, bijām sakārtojuši, beidzām nodarboties ar sabiedrisko darbu. Pirms iestāšanās Eiropas Savienībā palīdzējām uzņēmumiem, un savu misiju bijām izpildījuši, taču neatrisinātu problēmu vēl arvien pietiek.

Jebkurā gadījumā savu dzīves turpinājumu gaidu ar interesi un pozitīvu skatienu pasaulē. Ar pesimismu nedrīkst dzīvot ne mirkli, jo tad var iedzīvoties depresijā, bet uzņēmējs nedrīkst būt depresīvs – viņam visu laiku jābūt optimistam.

1976. gada ziemā PSRS Bruņoto spēku izlases sastāvā, pie Amūras liča.

Mani biznesa partneri, kas arī vēlas, lai valsts tiktu sakārtota, uzņēmumā šobrīd iztiek bez manis, tādējādi atbalstot mani, lai varu strādāt rītdienas valstij. Tikai vienu dienu nedēļā esmu firmā, kur izpildu pienākumus savā uzņēmumā, bet esmu drošs, ka manas prombūtnes laikā tur viss ir kārtībā. Visi uzņēmēji, ar kuriem esmu runājis, grib, lai valsts tiktu sakārtota. Kāds visu laiku cenšas iestāstīt, ka mūsu uzņēmēji ir negodīgi, cenšas apiet nodokļu nomaksas. Tā nav taisnība! Viņi visu laiku nāk ar priekšlikumiem, kādi likumi un normatīvi jāsakārto, lai būtu izdevīgi valstij maksāt nodokļus, un viņi grib to darīt godīgi.

Toties šobrīd ir visai sarežģīti atrast labus un uzticamus darbiniekus. Manā uzņēmumā strādā 35 cilvēku liels kolektīvs. Jā, darbs ir smags, bet mēs par to labi maksājam. Šoferi firmā pelna pāri par tūkstoti eiro mēnesī.

Tagad mums ir ļoti labi strādnieki, kas turas pie mums gadiem, saņem labas algas, mēs maksājam visus nodokļus, cilvēkiem ir sociālās garantijas un drošības sajūta, ka firma par viņiem rūpējas.

Ja tādā veidā mums izdosies sakārtot darbu valsts struktūrās un nodokļu sistēmu, ticiet man, mums visiem būs labi dzīvot Latvijā! Pazīstu ļoti daudzus politiķus, esmu ar viņiem runājis un jautājis: „Mīļie cilvēki, ko jūs darāt? Kāpēc jūs ap

sevi esat savākuši viduvējības?” Politiķi man atbild: „Tajā brīdī, kad šis viduvējības tiek politikā, viņi pārvēršas par citas raudzes cilvēkiem, bet, ja nepārvēršas, mēs viņiem neko negarantējam.” Viņi visi ir draudzīgi sadevušies elkoņos, jo tas ir viegli un ērti – neiebilst tam, ko vadošie un valdošie nolemj. Koalīcijas līgums, kas pastāv, visus ir pārvērtis par balsošanas mašīnām. Nekādas debates taču Saeimā nenotiek, citi viedokļi netiek uzklauti un pieņemti. Jautājums tiek izlemts koalīcijas padomē, bet Saeimā ir jānotiek diskusijām, strīdiem, kuros izkristalizējas labākais lēmums un variants. Visu laiku runa ir par pogām, bet par mēteli neviens nerunā. Lūk, mēs iesim Saeimā, lai ķertos klāt tam mētelim, un tad pogas tam piešūt būs viegli.”

Pilgrima ceļš

„Esmu kādreizējais sportists, un cilvēks, kas reiz bijis sportā, no tā nekad nevar pavisam aiziet. Tā kā Latvijā nav sporta rehabilitācijas pakalpojumu sniedzēju centru ar sociālo funkciju, 2012. gadā Latvijas Futbola federācija, Latvijas Olimpiskā komiteja, Latvijas Olimpisko sociālais fonds un Alojās novada pašvaldība vienojās par sadarbību, lai izveidotu Alojās novada Staiceles pilsētā nodibinājumu – Latvijas Sporta rehabilitācijas un sociālo centru *Staicele*. Mani ievēlēja par tā padomes priekšsē-

„Esmu kādreizējais sportists, un cilvēks, kas bijis sportā, no tā nekad nevar aiziet.”

dētāju. Nodibinājuma galvenais mērķis ir rehabilitācijas un sociālā centra būvniecība un tā darbības nodrošināšana, kā arī rehabilitācija un sociālo pakalpojumu sniegšana sportistiem, sporta veterāniem, Alojās novada iedzīvotājiem un citiem interesentiem. Sporta rehabilitācijas centrs ir būtiskākais no visiem plānotajiem objektiem. Paredzēts, ka tieši sporta rehabilitācijas centra darbība būs

1988. gada 1. septembris. Ogresgala pamatskolas direktors ar kolēģēm.

Sporta centra pamatdarbības virziens, un šāda sporta rehabilitācijas centra izveide sniegs nenovērtējamus sociāli ekonomiskos ieguvumus profesionāliem sportistiem, amatieriem un sabiedrībai kopumā. Tā galvenā priekšrocība ir sakārtota, moderna infrastruktūra, augsti kvalificēti speciālisti un ērta atrašanās vieta, kas nodrošina augstu pakalpojumu eksportspēju. Sporta rehabilitācijas centrā tiks sniegti gan sporta rehabilitācijas pakalpojumi, gan sociālā rehabilitācija, kas pamatā tiks nodrošināta ar atbilstošu sportisku un sociālo integrāciju veicinošu vidi. Mans mērķis, pārstāvēt bijušos sportistus un darbojoties rehabilitācijas centrā *Staicele*, ir attīstīt un veicināt mūžizglītības un citus pasākumus, kas bijušajiem sportistiem ļauj dzīvot pilnvērtīgu dzīvi, kad aktīvais sporta un darba mūžs ir beidzies un veselība vairs nav tā labākā.

Savukārt ģimenei esmu pateicis, ka ģimenes galva, vīrs un tēvs, līdz 4. oktobrim nodarbojas ar sabiedriski derīgu darbu un tālākā dzīve tiks plānota atkarībā no vēlēšanu rezultātiem. Man ir liels sapnis, ka pēc septiņu mēnešu kalpošanas birojā es varētu uzdāvināt sev atpūtu, par kādu gadiem ilgi esmu domājis. Ja mēs Saeimā nepaņemsim vairākumu, oktobra vidū es došos izzinošā pārgājienā pa Spānijas ziemeļrietumiem līdz Santjago de Kampastellai. Ceļš sāksies Francijā un visies 900

kilometrus cauri Spānijai, basku zemei līdz Atlantijas okeānam, bet 300 kilometrus garo Pilgrima ceļu man ir sapnis kājām noiet divās nedēļās. Pēc savas dabas esmu ceļotājs, nūjotājs. Eju kājām, apskatot dabu, vēstures pieminekļus, iepazīstoties ar cilvēkiem, parunājoties par viņu dzīvi. Gribētu tā apstaigāt pasauli, bet nav tādu iespēju. Retu reizi kaut ko tādu varu atļauties, izbrīvējot laiku. Ceļabiedros man būs tādi paši neprātīgi sapņotāji...

Meita, kas šobrīd studē Latvijas Universitātē, un sieva, kas ir pirmsskolas psiholoģe, kopā ar mani šajā ceļā nenāks. Viņām ir savas intereses, kuras es ļauju viņām piepildīt.

Ja mani ievēlēs Saeimā un līdz tās darba sākumam Pilgrima ceļu nepaspēšu noiet, tad atlikšu to uz nākamo gadu, un ar visu sirdi un atbildību nodošos deputāta darbam. Jebkurā gadījumā savu dzīves turpinājumu gaidu ar interesi un pozitīvu skatienu pasaulē. Ar pesimismu nedrīkst dzīvot ne mirkli, jo tad var iedzīvoties depresijā, bet uzņēmējs nedrīkst būt depresīvs – viņam visu laiku jābūt optimistam. Biznesā, tāpat kā politikā, katru dienu piedzīvojam kādas negācijas, nekas neiet gludi un viegli, bet nedrīkst padoties, nolaist rokas un krist pesimismā. Tad ir vāks! Bet mēs taču dzīvojam, lai uzvarētu un mums labi klātos. Un tā arī notiks!”

2014. gada pavasarī Staicelē, Futbola dienā.

Ingūnas Sudrabas komanda Zemgalē

2
DEPUTĀTA KANDIDĀTE

DIĀNA NOVICKA

Dzimusi 1980. gada Rīgā, SIA Veiters korporācijas komercdirektore, partijas No sirds Latvijai valdes locekle.

„Esmu beigusi Rīgas Stradiņa universitātes Eiropas Integrācijas institūtu un mana specializācija ir socioloģija un

Jārada ģimenēm draudzīga vide

menedžments. Šī izglītība man ir devusi iespēju iedziļināties sociālo jautājumu būtībā, iemācījusi saredzēt dažādu procesu likumsakarības un prognozēt iespējami labākus risinājumus. Iegūtās zināšanas aktīvi izmantoju arī savās darbavietās. Jebkurā kolektīvā nākas saskarties ar jautājumu, kā sakārtot iekšējos procesus, kā paaugstināt efektivitāti, lai uzlabotos ne tikai uzņēmuma finanšu rādītāji, bet arī iekšējā atmosfēra. Gan savā pirmajā darbavietā, kur biju sekretāre, gan arī šobrīd, būdama ražošanas uzņēmuma vadītāja, vienmēr tiecos pēc izcila darba rezultāta, ar savu piemēru cenšoties iedvesmot citus. Nekad nepadodos, lai gan reizēm mērķi šķiet visai izaicinoši. Tā kā strādāju poligrāfijas uzņēmumā, kas nodrošina darbu vairāk nekā 70 cilvēkiem, tad zinu, ko nozīmē ne tikai ražot, bet arī realizēt – partijā esmu tilts starp tiem, kas pārstāv biznesa vidi un ražošanu.

Drīz būs gads, kopš esmu kļuvusi par mammu, tāpēc pavaram citādāk sāku raudzīties uz dzīvi, sāku dziļāk saprast, cik daudz ir to problēmu, ar kurām saskaras jaunās ģimenes, māmiņas. Šobrīd mūsu valstī ģimene nav prioritāte. Taču valsts atbalsts ir nepieciešams katrai ģimenei, bet jo īpaši ģimenēm, kurās tikai viens no vecākiem audzina bērnus; daudz bērnu ģimenēm un tām, kurās aug bērni ar invaliditāti; vecvecākiem, kuri audzina mazbērnus, kamēr vecāki pelna naudu iztikai ārzemēs; aizbildņiem un audžuģimenēm, kas atdod savu sirds siltumu bērniem, kuri palikuši bez vecāku gādības.

Vai mēs tiešām esam aizmirsuši, ka tieši ģimenes nodrošina Latvijas valsts saglabāšanos? Būt par vecākiem un audzināt bērnus ir gods!

Pirmais, ko vēlamies izdarīt Saeimā – ar Ģimenes likuma izstrādi un pieņemšanu panākt vienotu un skaidru saprotamu valsts skatījumu uz tradicionālu ģimeni (savienību starp vīrieti un sievieti) kā pamatvērtību. Likums apkopos Satversmē garantētās tiesības, sniegs viennozīmīgas definīcijas un precīzi noteiks atbalsta mehānismus un palīdzības apmērus.

Jādomā, kā stimulēt darba devējus, lai viņi mainītu attieksmi pret darbiniekiem – vecākiem ar bērniem. Mans un mūsu partijas ierosinājums ir piešķirt nodokļu atvieglojumus tiem uzņēmumiem, kuros izveido jaunas darbvietas darbiniekiem ar bērniem, atbalsta elastīgas darba formas. Nedrīkst aizmirst arī par daudz bērnu ģimenēm, par tām māmiņām, kuru galvenās ikdienas rūpes ir bērni. Mēs gribētu panākt, ka triju un vairāk bērnu audzināšanu varētu pielīdzināt darba veikšanai un iekļaut to darba stāžā. Jāturpina paaugstināt ledzīvotāju ienākuma nodokļa (IIN) atvieglojumi par apgādībā esošajiem bērniem. Nepieciešams ieviest principu: jo vairāk bērnu, jo lielāka atlaide. Es vēlētos rosināt skolās ieviest ģimenes stundu, kurā popularizētu ģimeniskās vērtības, mācītu saskarsmes kultūru, veselīgu dzīvesveidu.

Uzskatu, jo laimīgāks ir cilvēks ģimenē, jo veiksmīgāks viņš ir arī savos ikdienas darbos. Strādājot partijas *No sirds Latvijai* valdē, jūtu lielu atbalstu no tās līderes Ingūnas Sudrabas un pārējiem kolēģiem. Mēs visi esam par to, ka valstij jārada ģimenēm draudzīga vide, šādi veicinot ģimeņu drošības izjūtu un stabilitāti.”

3
DEPUTĀTA KANDIDĀTE

INESE VĀRSLAVĀNE

Dzimusi 1964. gadā. Zaļenieku komerciālās un amatniecības vidusskolas vēstures un saskarsmes skolotāja, Svētes pamatskolas vēstures skolotāja.

„Viss mans mūžs ir saistīts ar izglītību – esmu bijusi gan skolas direktore, gan direktora vietniece audzināšanas darbā, gan skolotāja, gan bibliotekāre. Zinu problēmas, kas ir gan sākumskolā, gan vidusskolā, gan profesionālajās izglītības iestādēs. Esmu SMS jeb, kā smejos, – sieviete, mamma, skolotāja. Esmu izaudzinājusi četrus dēlus. Do-

Lai smadzenes neierūsē!

māju, ka labs skolotājs var būt tikai tad, kad skolas solos sēdošos bērnus sajūti un redzi kā savējos. Mans priekšmets ir vēsture, un caur to cenšos skolēniem skaidrot pasaulē notiekošās norises, tieši uzsverot, ka katrs esam atbildīgi par to, ko šajā dzīvē darām, no mūsu darbiem un domām ir atkarīga arī valsts nākotne. Skaidroju bērniem, ka katrs no viņiem ir svarīgs un katram no viņiem būs sava loma valsts nākotnes veidošanā. Es gribu celt vienkāršu lauku skolotāju prestižu, aktīvi iesaistoties politikā un rādot priekšzīmi skolēniem, ka ir jābūt sabiedriski aktīviem un jāiesaistās procesos, kas notiek valstī.

Vislabāk pārzinu izglītības jomu, un manas praktiskās zināšanas var noderēt, lai sakārtotu mūsu izglītības sistēmu. Visu laiku mēs runājam par naudu, par skolotāju algām – pieliksim tik algas un problēmas atrisināsies! Taču tikmēr izglītības kvalitāte ir palikusi novārtā. Standarts ir pārsātināts ar ļoti lielu zināšanu apjomu, kvantitatīvais saturs ir milzīgs – tas ir katrā priekšmetā, bet trūkst laika atbilstošu kompetenču un prasmju. Standartā nav ievērotas katra skolēna personiskās īpašības, temperaments, raksturs, uztveres un mācīšanās spējas. Ir viens standarts visiem ar ļoti augstām prasībām, kas bieži neatbilst bērnu vecumam. Skolotāji līdz izmisumam cenšas to realizēt, bērni nespēj to visu iemācīties, vecāki pārdzīvo, ka bērniem ir pārslogde. Skolēni nevar sasniegt labas sekmes, jo visa ir par daudz, par to esmu pārliecinājusies arī kā mamma. Bet vai esam dzirdējuši nopietnas diskusijas sabiedrībā par izglītības kvalitāti?! Mums ir jāzvērs plaša diskusija sabiedrībā par to, kas un kā būtu jāapgūst šajā tehnoloģiju laikmetā. Esmu pārliecināta, ka diskusijā iesaistītos gan skolotāji, gan vecāki, gan paši bērni. Mēs par maz ieklausāties skolēnos, kuri daudz ko mums varētu pateikt priekšā.

Pārmaiņu veikšana ir Izglītības ministrijas kompetencē. Jāpārskata izglītības standarti visos vecuma posmos, atslogojot no nevajadzīgā un ieliekot vairāk kompetences un prasmes, kas balstītas uz mūžīgām vērtībām un 21. gadsimta prasībām.

Patlaban skolotāji ir pārslogoti, daudz uzņemas, lai nopelnītu cienīgu algu. Līdzīgi pārstrādājas vecāki, un viņiem nav spēka, lai pievērstos bērnam tik, cik tas būtu nepieciešams. Izglītības problēmas nav vienkārši atrisināmas, jo ir ļoti daudz ar šo nozari saistīto personu. Tomēr galvenais atbildīgais ir valsts un tālredzīga izglītības politika. Skolotāja prestižam arī ir liela nozīme, jo šobrīd viens skolotājs strādā ar misijas sajūtu, un viņa skolēniem ir labi sasniegumi, cits *atstrādā* stundas, bet alga visiem skolotājiem ir vienāda. Manuprāt, tas nav pareizi un nemotivē skolotājus. Jāizstrādā labi saprotama un pārredzama sistēma, kas ietver pedagoga kvalifikāciju, papildu izglītību, pieredzi, atbildību un bērnu sasniegumus. Skolotājs jāmotivē, lai neiesūbē, kā es skolēniem saku – lai visu laiku gribētos kaut ko mācīties, darīt radoši, kaut ko meklēt, lai smadzenes neierūsē!

Mums, skolotājiem, ir augstas prasības kvalifikācijas paaugstināšanā, un nepārtraukti ir jāmacās, bet vai tādas prasības ir deputātiem? Deputāti nāk no dažādām nozarēm un, manuprāt, arī viņiem paralēli darbam būtu vajadzīgas nopietnas mācības. Ja strādāšu Saeimā, es gribētu rosināt, ka arī deputātiem ir jāatskaitās, lai vēlētajiem uzzina katra tautas pārstāvja noslodzi, visu, ko viņš ir paveicis, piemēram, konkrētajā nedēļā. Mēs to neredzam un nezīnām, bet varētu būt obligāta katra deputāta iknedēļas atskaite internetā, lai sabiedrība uzzina, ko vērtīgu viņš ir izdarījis, kurā pusē viņš ir nostājies, kad ticis lemts par strīdīgiem jautājumiem. Tas satuvinātu vēlētajus un tautas pārstāvjus, kas patiesībā ir tautas varas tuvināšanās.”

DEPUTĀTA KANDIDĀTI

Ivars Falks: „Izvēlos Sudrabu!”

IVARS FALKS Latvijas Televīzijas 1. kanālā nostrādāja 45 gadus par režisoru. Viņš pazīst Latvijas cilvēkus, un labprāt dalās pārdomās par Ingunu Sudrabu, kuras vadīto partiju ir izvēlējis par savu.

"Labu laiku cerēju un gaidīju, ka Ingunu Sudraba aktīvi iesaistīsies politikā. Viņa manā redzeslokā ir bijusi vairāk nekā divdesmit gadu – kopš uzsāka darbu LR Finanšu ministrijā. Sekoju viņas profesionālajām gaitām un priecājos par šī cilvēka godīgumu un vēlmi kalpot valstij. Ir bijis daudz vilinošu piedāvājumu no lielām privātām kompānijām, kas piedāvāja I. Sudrabai labus amatus ar atbilstošu atalgojumu, taču viņa izvēlējās dzīvot pieticīgāk un turpināt kalpot valstij. Katreiz, kad I. Sudraba nāca uz raidījumiem, viņa atstāja kolosāli pozitīvu iespaidu – ar savu godīgumu, spēju strādāt, daudzpusību un zināšanām. Jau pirms vairākiem gadiem domāju – ja viņa ies politikā, noteikti viņu atbalstīšu. To arī daru – ar padomu, ar finansēm un savu balsi. Ar savu pieredzi priecājos būt Sudrabas kun-

dzei noderīgs kā mediju speciālists. Viena no akūtākajām problēmām, ko pie pirmās iespējas risināsim – LTV programmai būs raidīt valsts austrumu pierobežā! Šobrīd latvieši Krievijas un Baltkrievijas pierobežā tehnisku iesmeslu dēļ tikpat kā neredz Latvijas televīziju, toties vakarus pavada, skatoties Krievijas kanālus. Tas nav pieļaujami, jo cilvēkiem tiek kropļots priekšstats par notikumiem pasaulē, jo sevišķi – par Ukrainas krīzi šobrīd.

Tādu cilvēku kā I. Sudraba nav daudz, taču tikai ar tādiem ir iespējams celt un attīstīt valsti, konstruktīvi risināt virkni problēmu, kuras pēdējos 25 gados nav risinātas – ražošana ir izputināta un par kapeikām pārdota, bankas joprojām turpina bankrotēt, valsti valda bezdarbs, bet tās pašas nedaudzās darba vietas, kas ir – ir tik zemu atalgotas, ka simtiem tūkstošu cilvēku, lai uzturētu ģimeni, darbu spiesti meklēt ārzemēs. Arī mana meita jau 17 gadus dzīvo Dublinā, strādā prestižā amerikāņu uzņēmumā labu atalgotu darbu, bet

Kopā ar diktori Veltu Puriņu.

viņa labprāt atgrieztos mājās. Taču, kad atbrauc ciemos, nevar beigt brīnīties – kā jūs te dzīvojat?! Līdz šim sagatavotās izbraukušo latviešu atgriešanu veicinošās programmas ir bijušas deklaratīvas un neefektīvas. Tas ir tikai papīrs, jo neesam Latvijā pat pratušies atļaut CSDD reģistrēt automašīnas ar stūri labajā pusē, lai arī liela daļa latviešu izbraukuši uz Lielbritāniju un Īriju, kur dzīvojot, iegādājušies

tieši šādas automašīnas. No vienas puses deklarējam – atgriezieties mājās, no otras – spiežam par lūžņa cenu pārdot pie britiem iegādāto auto pēc atgriešanās mājās. Tādēļ valstij ir nepieciešams politisks spēks, kurš spēj domāt, analizēt un plānot globāli, tai pašā brīdī spējot iedziļināties sasāpējušo problēmu sīkumos un detaļās. Mums rūp, lai ikvienam cilvēkam Latvijā pavērtos iespējas dzīvot labāk."

EDMUNDS PĒTERSONS

"Nāku no senas zvejnieku dzimtas – tieši senči man ir ieaudzīnājuši, ka darbs ir jādara godprātīgi, jāatbild par paveikto un pateikto. Strādājot gan vadošos amatos, gan rūpējoties par ģimeni un ikdienu, mans princips – esmu, biju un būšu godprātīgs darba darītājs. Uzskatu, ka Latvijai kā Eiropas Savienības dalībvalstij nepieciešams aktīvi aizstāvēt un pārstāvēt savas valsts intereses, kā arī strādāt pie izmaiņām vēlēšanu likumā un iestāties par tautas vēlēto prezidentu."

VIKTORS LELIS

"Man ir augstākā juridiskā izglītība, bet visu dzīvi esmu nodarbojies ar reālo ekonomiku, pašlaik – enerģētikas jomā. Uzskatu, ka *Latvenergo* ir jānodrošina valsts ar maksimāli lētu elektrību, nevis jāpela nauda valsts budžetam, ieviešot it kā *brīvo elektroenerģijas tirgu*. Jāaptur lielā emigrācija, īpaši jaunatnes vidū, valstij aktīvi piedaloties jaunu, labi apmaksātu darbavietu radīšanā jaunos uzņēmumos, inovatīvās ražotnēs, atjaunošanās, arī cukura, rūpnīcās."

AIVARS SAULĪTIS

"Darba dzīves lielāko daļu esmu saistīts ar militāro profesiju. Manas darbības jomas ir darbs ar jauniešiem, sports, izglītība. Ir radies plaša starp bagātajiem un trūcīgajiem, kas lika aizbraukt izglītotiem cilvēkiem uz *zemeņu plantācijām* un šaubīties par taisnīguma iespējamību. Valsts jāsakārto tā, lai katrs iedzīvotājs, godīgi strādājot, spētu nodrošināt sev cienīgus dzīves apstākļus, lai nemaksāt nodokļus būtu neizdevīgi, lai taisnīgums būtu goda lieta."

JĀNIS KURPNIĒKS

"Esmu mūziķis un pedagogs, liela pieredze iegūta, gan strādājot pašvaldībā, gan par E. Melngaiļa Tautas mākslas centra direktoru. Esmu rīkojis gan Vispārējos latviešu dziesmu un deju svētkus, gan Baltijas un Ziemeļvalstu dziesmu svētkus un citus Latvijā populārus tautas mākslas pasākumus. Uzskatu, ka valsts uzdevums ir radīt labvēlīgus apstākļus kultūras attīstībai, arī kultūrā jānodrošina ierēdņu personīgā atbildība un efektīvs valsts budžeta līdzekļu izlietojums."

IVARS AMOLIŅŠ

"Esmu zemnieks ar enerģētiku un ekonomista izglītību, esmu vadījis zvejnieku kolhozu, bijis Zivsaimniecības ministrs, patlaban esmu zivju pārstrādes uzņēmuma īpašnieks. Svarīgākais ir attīstīt mazo un vidējo zemnieku kooperāciju un ar valsts atbalstu izveidot kooperācijas tirdzniecību. Katrā pagastā jāizveido krājaizdevu sabiedrība."

JURIS RAZŽVINS

"Mana darba pieredze ir cieši saistīta ar lauksaimniecību – šobrīd vadu zemnieku saimniecību. Lauku un lauksaimniecības attīstība ir tās jomas, kurās varu pārstāvēt savus vēlētajus. Uzskatu, ka Latvijas pamats un attīstības priekšnoteikums esam mēs paši – visi Latvijas iedzīvotāji. Viss atkarīgs no tā, kā mēs strādāsim un cik aktīvi būsīsim. Ticu, ka Latvijā vēl ir gaidāmas labas pārmaiņas!"

INDULIS SKUDRA

"Esmu skolas direktors 13 gadus, man ir augstākā izglītība sporta pedagoģijā. Uzskatu, ka ir jāveic izmaiņas izglītības sistēmā, taču man sāp sirds arī par izpostīto Latvijas lauksaimniecību, rūpniecību un enerģētiku. Sakārtojot un attīstot šīs nozares, var panākt Latvijas iedzīvotāju labklājības uzlabošanu. Apgrozot katru eiro, valstij būtu jāanalizē, cik daudz jaunu darbavietu tiks izveidotas un cik daudz naudas ienāks valsts kasē."

DACE KAMINSKA

"Esmu praktizējoša juriste ar specializāciju darba tiesībās. Ikdienā aizstāvu darbaņēmējus, kuri nereti ir atkarīgi no darba devēju iegribām vai saskaras ar negodprātīgiem darba devējiem. Iestāšos par to, lai valsts politika būtu vairāk vērsta uz sociāli ekonomiskajiem jautājumiem – lai ikvienam būtu darbs, bet tiem, kuri nespēj strādāt, būtu nodrošināta valsts palīdzība. Esmu par labvēlīgu un tiesisku darba vidi, kurā ikviens tiek cienīts un galvenie kritēriji darbinieka izvēlē būtu prasmes un kompetences."

IVARS KRUSTS

"Gandrīz 20 gadus esmu veltījis dienestam Zemes-sardzē, Nacionālajos Bruņotajos spēkos un Jaunsardzē. Manas prasmes drošības un valsts pārvaldes jomā ir papildinātas ar maģistra grādu jurisprudencē. Uzskatu, ka viens no galvenajiem valsts drošības garantiem ir Zemessardze un Jaunsardze. Nekavējoties tehniski jāmodernizē Zemessardze, un Jaunsargu kustība ir jāievieš katrā skolā, pagastā, novadā."

AGRIS MEIRĒNS

"Vairāk nekā 30 gadus esmu strādājis veselības aprūpes sistēmā, darot dažādus darbus, labi pārzinu daudzas veselības aprūpes sfēras problēmas. Partijas *No sirds Latvijai* veselības darba grupā mēs meklējam risinājumus daudzām nesakārtotām lietām. Uzskatu, ka deputātam ar savu darbu ir jāradā piemērs un jāsadzird cilvēki. Zinu, ka spēju to izdarīt, sadzirdēt, meklēt risinājumu un palīdzēt savai tautai, balstoties uz reālām cilvēku vajadzībām. Esmu gatavs šo atbildību uzņemties!"

LIĀNA ULMANE

"Esmu triju bērnu māmiņa, ar zināšanām ekonomikā, tieslietās un Eiropas lietās. Ir augstākā izglītība ekonomikā un jurisprudencē. Darba pieredze – no galvenā grāmatveža līdz revidentam, biju juriste Tiesu administrācijā, Finanšu ministrijā, tagad konsultante *AS Rīgas Siltums*. Uzskatu, ka Latvijai nepieciešams attīstīt lauksaimniecību, ražošanu, lai uz jaunajām darbavietām Latvijā atgrieztos aizbraukušie tautieši."

IVETA ŽVAGIŅA

"Manas saknes ir Jēkabpīlī, esmu absolvējusi LU Ekonomikas un vadības fakultāti. Desmit gadus esmu strādājusi Latvijas robezsardzē, tā ir pierādījums tam, ka, valsts teritorijā izvietojot nozīmīgas valsts institūciju iestādes, ir iespējams atdzīvināt arī Latvijas laukus. 2009. gadā noteicu vides mērķus un attīstīju Eiropas Savienības projektu „Starptautiskās lidostas Rīga infrastruktūras attīstība” un Vides trokšņa pārvaldību. Mans devums līdzcīvējiem – laba un vieda pārvaldība ilgtspējīgai Tēvzemei!"

BALSO PAR NO SIRDS LATVIJAI

INGUNA SUDRABA

NO SIRDS

Tas nozīmē mūsu domu un rīcības īstumu. Viss, ko darām, viss, ko radām, viss, kā kalpojam, nāk īsti. Ikviens mūsu lēmums ir prātā radies, sirdī briedināts un sirdsapziņas apstiprināts. Idejas un darbi, iniciatīvas un domas nāk no mums pašiem, nevis ir aizkulisēs mākslīgi būvētas “no kabineta uz jūsu sirdi”, lai tikai jums iepatiktos. “Sirds” – ir darbība. Sirds nozīmē pulsu, kustību un dzīvību. Stipru rīcību un stiprus lēmumus, kas nāk par labu Latvijas valstij. Tādus darbus, kas vispirms atjauno, bet pēc tam kopj un audzē ikkatra ticību Latvijas valstij. Šodien, kad daudzi lepojas ar to, ka ne maksā nodokļus, šodien, kad vairums zina teicienu “es mīlu šo zemi, bet ienīstu valsti”, citādi nevar. Šodien valstij jāspēr pirmais solis. Tieši tādēļ, ka valsts tik ilgi vilcinājusies, tik daudz krāpusies un tik daudz likusi vilties saviem iedzīvotājiem.

LATVIJAI

Nekā vērtīgāka mums nav. Vara nozīmē kalpošanu. Daudzi tūkstoši ļaužu ir uzticējuši savus sapņus, cerības un dzīves plānus tiem, par ko balso. Tātad viņi rēķinās, ka nodokļi būs šādi. Tātad, pensijas veidosies šādi. Tātad rūpes par bērniem nozīmes tieši to un neko citu. Šie trīs vārdi “No sirds Latvijai” nozīmē drosmi un nesamierināšanos ar “ai, būs jau labi”. “No sirds Latvijai” nozīmē neapstāties ne soli pirms izcilības. “No sirds Latvijai” uzliek pienākumu būt taisniem atklātiem un patiesiem. Tas nozīmē dažreiz būt mazākumā, bet ja vajag – būt pret visiem un galu galā – uzvarēt.

www.nosirdslatvijai.lv

Reklāmu apmaksā politiskā partija No sirds Latvijai